

[Finansministeren.]

syvende og sidst vil fortsætte arbejdet på, så også de andre væsentlige dele af reformforslaget kan komme ind i billedet.

Vi har fra regeringens side igennem de mange — og nogle vil måske sige alt for lange — forhandlinger forsøgt at skabe baggrund for det primære i vores oplæg i skattereformforslagene, som de blev lagt frem den 8. maj. Nogle synes, vi har ofret for megen tid på nogle partier, for lidt på andre. Jeg vil dog gerne understrege, at lige bortset fra det kommunistiske parti har alle partier været løbende inddraget i disse overvejelser. Vi har sat os sammen i forskellige grupper ud fra de vurderinger, som sonderingerne medførte, og prøvet ved forskellige konstellationer at nå det bedst mulige resultat.

Vi har, og det har været nævnt før, brugt mange timer og dage på forhandlinger med socialdemokratiet. Vi havde gerne set socialdemokratiet som part i forliget om disse skattereformforslag, men det var ikke muligt at nå frem til et tilfredsstillende resultat. Hr. Grünbaum sagde selv, at det var ikke skattelovforslagene, der skilte, det var andre områder. Det vil altså sige, at man under disse forhandlinger drog andre områder ind, og det var det, der var årsag til, at man ikke nåede frem til et forlig. Ja, man drog endda områder ind, der, så vidt jeg har været i stand til at tolke socialdemokratiets helhedsplan, ikke står i denne helhedsplan. Det var krav, som man vel næsten på forhånd måtte vide at regeringen ikke kunne acceptere. Det var forslag, der i løbet af de kommende år ville betyde milliardudgifter for staten.

Man kan selvfølgelig ikke lade være med at få den tanke, om disse forslag var stillet for at få en bekvem lejlighed til at unddrage sig deltagelse i et forlig. Ønskede socialdemokratiet i virkeligheden ikke at være med til at gennemføre disse skattelettelser og besparelser, selv om der fra regeringens side under forhandlingerne blev givet så store indrømmelser, som man vist sjældent nogen sinde har fået i en forhandling? Og de byggede alene på ønsket om at skabe et bredt flertal for gennemførelsen af disse ændringer på det skattemæssige og udgiftsmæssige område.

Med hensyn til fremskridtspartiet ved jeg

ikke, hvor mange ord jeg i og for sig skal spilde på forhandlingsforløbet her. Det har jo været trukket temmelig klart op. Vi havde opfyldt kravet om besparelser på 5 mia kr. i 1973-priser, vi havde opfyldt forudsætningen om en skattelettelser på 10 mia kr. Vi kunne og ville naturligvis ikke opfylde ønsket om en skatteskala, som vi vidste ville ramme urimeligt, og som der ikke kunne skabes noget som helst flertal for her i folketingsalen. Derfor må fremskridtspartiet drage den lære, at vil man have politisk indflydelse og medindflydelse, kan man ikke opstille ultimative krav om at få netop dette eller hint ønske opfyldt.

Man var nået et langt stykke ad vejen med hensyn til at imødekomme fremskridtspartiet med en bundgrænse, hvor vi var oppe på de 12.000 kr., som for øvrigt også var det grundlag, vi diskuterede med andre partier på. Jeg er helt enig i, at de 12.000 kr. var både rigtigt og forsvarligt. Det viste de undersøgelser, vi efterhånden hen ad vejen fik.

Nu stod vi i en anden situation, hvor det ikke var muligt at skabe et tilstrækkeligt bredt flertal netop om denne løsning. Derfor hilser vi fra regeringens side med stor tilfredshed, at det har været muligt at skabe et flertal — nej, ikke et flertal, men skal vi sige et stort mindretal — om den næstbedste løsning, nemlig om skattelettelser på 7 mia kr. Derved er naturligvis væsentlige ændringer i de oprindelige forslag nødvendige.

Vi har ikke kunnet lave et proportionalstræk op til 80.000 kr. og derved, som hr. Bernhard Baunsgaard var inde på, kunnet løse en lang række problemer i forbindelse med de sociale ydelser. Vi har måttet nøjes med at gå op til 50.000 kr. Det er klart, at når vi mangler nogle milliarder, er mulighederne for at gennemføre den skatteskala, som vi betragter som den mest hensigtsmæssige, naturligvis reduceret.

Vi har heller ikke været i stand til at sætte en bundgrænse på 12.000 kr. eller 11.000 kr., hvis vi skulle have et fornuftigt forløb af skalaen. Vi har derfor måttet acceptere, at vi i denne omgang højst kunne gå til det, som ændringsforslagene viser, nemlig en bundgrænse på 9.000 kr.

Jeg må nok sige, at når fradraget på de 2.000 kr. er bibeholdt, så svarer denne